

Сган. Исакахъ. . . .

Пауг. (*Сжито*). Да, ште постолянствувамъ надъ тая истина, бугнисъ етъ калцибусъ, угибусъ етъ ростро!

Сган. Господинъ Аристотеле, можемъ ли се научи што ви е толкова расърдило?

Пауг. (*На Сганарела*). Най-праведната причина на свѣтътъ! Единъ простакъ поиска да ме убѣди въ предложенне погрѣшено, страшно, ужасно, диво, безумно!

Сган. Мож ли го научи?

Пауг. О, Господинъ Сганареле, сичко се скончава днесъ! Цѣлъ свѣтъ пропадна въ общо растление, ужасна безиравственостъ, обща злина владѣе на еъкаде! Што можешъ очаква отъ хора, които не само не уважавѣтъ великѣи и обожаемый Аристотель, но и неуватъ, като смѣѣтъ да противоречѣтъ на свѣтитѣ догмати на философията!

Сган. Какъ!

Пауг. Нема нѣшто по-лоше, нѣшто по-страшно, по-ужасно, нѣшто което да нека удовлетворение отъ небето, отъ това да слушашъ да казвѣтъ образътъ на една шапка!

Сган. Какъ, брате мой!

Пауг. Казвамъ че трѣбва да казваме видѣтъ, и никога образътъ на една шапка. Има, приятелю мой, голѣма разлика между видѣтъ и образътъ: понеже, образъ се казва външността на въодушевенитѣ прѣдмети; а пакъ видѣ, външността на бездушнитѣ прѣдмети заради това трѣбва да казваме видѣтъ и никога образътъ на една шапка. (*Като се обзришта отъ дѣто влезе*). Да, простаче! така трѣбва да казваме, така трѣбва да говоримъ, тия еж законитѣ на Аристотела въ свитѣкътъ за сътворенията, страница 372, § 34.

Сган. (*на себе-си*). Чини ми се тоя синъ е полудялъ! (*На Пауграций*). Господинъ философе, оставете молихъ ви на страна образътъ на шапката, и послушайте ме.

Пауг. Толкова сжмъ ядосанъ, штото достигамъ до нечувствителность!